

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, Wydział III Cywilnym
w składzie:

Przewodniczący: **SSO Dorota Trautman**

SSO Agnieszka Rafalko

SSO Joanna Kruczkowska

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2016 r. w Warszawie
na posiedzeniu niejawnym
sprawy z powództwa **D. H., A. H.**

przeciwko (...) **S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

(w przedmiocie przekazania sprawy na podstawie art. 18 k.p.c.)

postanawia:

**odmówić przyjęcia sprawy do rozpoznania i zwrócić sprawę Sądowi Rejonowemu dla
Warszawy – Mokotowa w Warszawie I Wydziałowi Cywilnemu.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 15 grudnia 2015 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie I Wydział Cywilny, na podstawie art. 18 § 1 k.p.c., przekazał sprawę z powództwa A. H. i D. H. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w Warszawie, o sygnaturze akt I C 2217/15 do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie. (*postanowienie k.696*)

W uzasadnieniu powyższego postanowienia Sąd Rejonowy wskazał, że w sprawie występują zagadnienia prawne budzące poważne wątpliwości, co przy społecznej doniosłości kwestii wyważenia interesów konsumentów oraz precedensowym charakterze sprawy, co uzasadnia rozpoznawanie jej przez Sąd Okręgowy, w drodze wyjątku statuowanego normą wynikającą z art. 18 § 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przywołany w postanowieniu jak wyżej art. 18 k.p.c. istotnie przewiduje możliwość przekazania przez sąd rejonowy sprawy do rozpoznania sądowi okręgowemu w sytuacji, gdy przy jej rozpoznawaniu powstanie zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości. Będące podstawą przekazania sprawy wątpliwości muszą mieć charakter prawny, a nie faktyczny. Wątpliwości te mogą dotyczyć zarówno stosowania prawa materialnego, jak i prawa procesowego. Muszą to być ponadto wątpliwości składu orzekającego, a nie stron lub innych uczestników postępowania, którzy mogą wyłącznie zwrócić uwagę składowi rozpoznającemu sprawę na celowość jej przekazania sądowi okręgowemu. Przy tym muszą być to wątpliwości poważne, tzn. mające podstawowe znaczenie dla rozstrzygnięcia danej sprawy.

W ocenie Sądu Okręgowego, w sprawie niniejszej przesłanki opisane w art. 18 k.p.c. nie zostały jednak spełnione, co skutkuje odmową przyjęcia przedmiotowej sprawy do rozpoznania i jej zwrotem do sądu rejonowego.

Jak wynika to z uzasadnienia postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 15 grudnia 2015 r., zagadnienia prawne, budzące poważne wątpliwości, uzasadniające zdaniem tego Sądu przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Okręgowemu sprowadzają się do następujących kwestii:

1. oceny skutku zastosowanych przez pozwanego klauzul uznanych za niedozwolone, w świetle art. 385¹ k.c. – w ocenie Sądu Rejonowego niejasny pozostaje wówczas zakres, w jakim strony są dalej związane zawartą przez siebie umową kredytu, bowiem prawo polskie tylko jednym przepisem reguluje kwestię skutków uznania postanowienia wzorca umowy za niedozwolony;
2. wypełnienia luki prawnej (braku przepisów krajowych), powstającej po eliminacji niedozwolonych postanowień umownych – zdaniem Sądu Rejonowego powstaje wówczas wątpliwość czy w miejsce niedozwolonych przepisów można stosować zasady wykładni oświadczeń woli (art. 65 k.c.), zasady ustalania skutków czynności prawnych (art. 56 k.c.) oraz zasady dotyczące wykonywania zobowiązań;
3. wyjaśnienia czy przy uznaniu za niedozwolone postanowienia umownego dotyczącego sposobu określenia relacji wartości franka szwajcarskiego do złotego na potrzeby ustalenia świadczenia kredytobiorcy polegającego na zwrocie kredytu, sąd może zastosować, w celu utrzymania znaczenia, w kontekście pozostałych postanowień umownych, samej klauzuli indeksacyjnej przepis art. 358 § 2 k.c., którego podstawą zastosowania byłby przepis art. 56 k.c.

Odnosząc się do powyższego należy wskazać, że wątpliwości Sądu Rejonowego nie mają w ocenie Sądu Okręgowego szczególnego charakteru, nie cechuje ich jakaś szczególna złożoność problematyki prawnej. Stawiane przez Sąd Rejonowy pytania czy wątpliwości, w kontekście objętego przedmiotowym postępowaniem roszczenia, związane są z oceną zasadności żądania objętego pozwem, tym bardziej, że Sąd Rejonowy, co wynika z uzasadnienia postanowienia z 15 grudnia 2015r., w sposób obszerny i wnikliwy poddał już szczegółowej analizie merytorycznej zarzuty i twierdzenia stron, uwzględniając przy tym ewentualne skutki przyjętych rozwiązań i konstrukcji prawnych. Wskazać należy, że przedmiot sprawy – ustalenie zasad obliczania należnej składki na ubezpieczenie kredytu, tj. przesądzenie czy sposób obliczeń może być dokonywany przy indeksacji franka szwajcarskiego, dotyczy wielu umów kredytowych, których wartość podlega przeliczeniu do waluty obcej. Wiąże się to nierozzerwalnie z ryzykiem walutowym, a tego typu aspekty były już niejednokrotnie przedmiotem badania judykatury (por. np. wyrok z dnia 24 maja 2012 r. Sądu Najwyższego o sygn. akt II CSK 429/1). Z tych względów stwierdzić trzeba, że sprawie – jako podobnej do wielu spraw tego typu, nie można przypisać precedensowego charakteru. Można zgodzić się z Sądem Rejonowym, że przedmiot sprawy cechuje pewna wartość czy doniosłość społeczna, jednak nie sposób podzielić stanowiska Sądu Rejonowego, że jest to

sprawa na tyle skomplikowana, by uzasadniało to rozpoznanie jej w I instancji przez Sąd Okręgowy.

Wątpliwości Sądu Rejonowego wynikają bowiem z przyjętego *implicite* założenia, że stwierdzenie abuzywności klauzul, automatycznie oznacza ich nieskuteczność. Nie przesądzając o wyniku sprawy, przypomnieć należy, że utrwalone stanowisko judykatury stanowi opozycję do tak sformułowanej tezy (por. wyczerpująco na ten temat uzasadnienie wyroku SN z 23 października 2013 r., IV CSK 142/13). Granice ingerencji w treść stosunku umownego były wielokrotnie już przedmiotem rozważań tak doktryny jak i orzecznictwa sądów powszechnych wszystkich szczebli, od poziomu sądów rejonowych do sądu apelacyjnego włącznie. Bogate jest także orzecznictwo Sądu Najwyższego w powyższym przedmiocie.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że nie ma podstaw do przyjęcia sprawy do rozpoznania przez Sąd Okręgowy, gdyż poważne wątpliwości, o których mowa w art. 18 k.p.c. w niniejszym przypadku nie zachodzą. Dlatego też, na podstawie art. 18 § 2 zd. 1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.